

Κυριακή 18η Αύγουστου 2024

Η' Ματθαίου.

(Ματθ. 14, 14 – 22).

«*ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος*» (Ματθ. 14, 15).

Πολλές μεγάλες ἀλήθειες λέγονται μερικές φορές ἀσυναίσθητα. Αυτό βλέπουμε νά γίνεται σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Μετά τήν τραγική ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου ὁ Ἰησοῦς παίρνει τούς μαθητές Του καί πηγαίνουν στήν ἐρημιά. Ἐκεῖ τούς ἀκολουθοῦν χιλιάδες ἄνθρωποι, πού διψοῦν γιά τό πρόσωπο καί τά λόγια τοῦ Σωτήρα. Κάθονται κοντά Του ὅλη τήν ἡμέρα. Ὅταν ἔρχεται τό ἀπόγευμα, πεινοῦν καί πρέπει κάποιος νά τούς χορτάσει. Ὁ Χριστός, ἀφοῦ χόρτασε τίς ψυχές τους μέ τά λόγια Του, ἀναλαμβάνει νά χορτάσει καί τά σώματά τους μέ ὑλική τροφή. Ἔτσι πολλαπλασιάζει πέ-

ντε φωμιά και δύο ψάρια, για να ταΐσει όλον εκείνον τόν λαό. Οί μαθητές Του, για να Τόν προτρέψουν σ' αυτό τό θαῦμα, Τοῦ λένε ἕνα αντικειμενικό γεγονός, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ ταυτόχρονα και μία θλιβερή ἀλήθεια: «ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος».

Ὅντως, αντικειμενικά βρίσκονταν ὅλοι στήν ἔρημιά. Δέν ὑπῆρχε τρόπος να τραφοῦν ὅλοι οἱ συγκεντρωμένοι ἄνθρωποι μέσα στήν ἔρημο. Δέν ὑπῆρχαν τροφές, δέν ὑπῆρχαν καταστήματα, δέν ὑπῆρχε φανερός τρόπος να ἰκανοποιηθεῖ ἡ πείνα τῶν ἀνθρώπων. Ὑπῆρχε μόνον ὁ Χριστός. Αυτό ἦταν ἀρκετό. Ἐκεῖνος εἶναι πού τρέφει τά πλάσματά Του μέσα στούς αἰῶνες. Δέν θά ἄφηνε, λοιπόν, να πεινάσουν και τά παιδιά Του, πού ἀπό πόθο ἔτρεξαν σ' Αὐτόν. Ὁ Χριστός δέν φοβᾶται τήν ἔρημο. Δέν ἐμποδίζεται ἀπό τήν ἔρημο, για να πράξει τό ἀγαθό. Οἱ μαθητές Τοῦ λένε ὅτι «ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος», νομίζοντας ὅτι

ἐκθέτουν μία κατάσταση πού ἤδη εἶναι φανερή. Δέν καταλαβαίνουν πώς μέ τή διαπίστωσή τους αὐτή ἐκθέτουν καί μία κατάσταση πού δέν εἶναι φανερή μέ τήν πρώτη ματιά, ἀλλά εἶναι τραγικά ἀληθινή.

Δέν ἦταν ἔρημος μόνον ὁ τόπος πού ἔγινε ὁ πολλαπλασιασμός τῶν πέντε ἄρτων καί τῶν δύο φαριῶν. Γενικότερα εἶναι ἔρημος ὁ τόπος πού κατοικοῦν οἱ ἄνθρωποι. Ἐρημη εἶναι ὅλη ἡ γῆ. Ἄς ἔχει κατακλειστεῖ ἀπό δισεκατομμύρια ἄνθρώπους. Ἄς κουβαλάει στήν πλάτη της τεράστιες μεγαλουπόλεις. Στήν πραγματικότητα ἔχει ἐρημωθεῖ. Εἶναι ἔρημος ἀπό ἀρετή. Εἶναι ἔρημος ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἔρημος ἀπό πραγματική χαρά καί ἐλπίδα.

Οἱ ἄνθρωποι καλλιεργοῦνται πολιτιστικά, ἀναπτύσσουν τίς ἐπιστημονικές γνώσεις τους, κάνουν ἄλματα στήν τεχνολογία, ξεκλείδωσαν τό γενετικό κώδικα καί ἔκαναν τά μηχανήματα νά

έχουν τεχνητή νοημοσύνη, ενημερώνονται άστραπιαία και σέ πραγματικό χρόνο για ό,τι γίνεται πάνω στον πλανήτη, κατάφεραν νά επιτύχουν άμέτρητες έφευρέσεις και νά οργανωθοϋν άψογα σέ οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, αλλά δέν έγιναν καλύτεροι άνθρωποι. Έφτιαξαν έξυπνα τηλέφωνα, έξυπνα σπίτια, έξυπνες συσκευές, έξυπνα αυτοκίνητα, έγιναν έξυπνοι και οί ίδιοι, αλλά δέν έγιναν έναρετοι. Η εϋστροφία τοϋ μυαλοϋ στάθηκε χρήσιμη μόνο για τήν απόλαυση τών αισθήσεων. Δέν έφερε τήν άρετή. Τό μυαλό ξύπνησε, αλλά ό νοϋς άποχαυνώθηκε. Οί πληροφορίες πλήθυναν, αλλά ή άληθινή γνώση χάθηκε. Μέσα στά πολλά έπιτεύγματα επικρατεί ή έρημιά τής άπανθρωπιās. Έάν κάποτε ό κυνικός φιλόσοφος έφαχνε μέ τό φανάρι νά βρει έναν άνθρωπο στην έρημιά τής κοινωνίας, σήμερα ό άπελπισμένος άνθρωπος ψάχνει μέ τήν τεχνολογία led νά βρει τήν ανθρωπιά στην άπάνθρωπη έρημιά τοϋ fast

καί τοῦ soft, πού τόν καταδίκασε ἡ ἁμαρτία. «Ἐρημός ἐστίν ὁ τόπος» τῆς κοινωνίας σήμερα, ἀφοῦ παντοῦ κυριαρχεῖ ἡ βία, ὁ ἐκφοβισμός, ἡ καταπίεση, ἡ σκληρότητα, ἡ ἀνέντιμη καί ἀπάνθρωπη ἐκμετάλλευση.

«Ἐρημός ἐστίν ὁ τόπος» ἀπό Θεό. Ζεῖ ὁ κόσμος σήμερα τήν τραγικότητα τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἐπειδή ἐγκατέλειψε ὁ Θεός τόν κόσμο ἀλλά ἐπειδή ὁ κόσμος ἐγκατέλειψε τόν Θεό. Γέμισε μέ ψεύτικους θεούς, μέ καρικατούρες τοῦ Θεοῦ. Γέμισε μέ ἡμίθεους, μέ σοῦπερ ἥρωες, μέ εἰδωλα τοῦ σέξ, τοῦ τραγουδιοῦ, τῆς τέχνης, τοῦ ποδοσφαίρου, τῆς μόδας, τοῦ κινηματογράφου. Εἰδωλα ἐφήμερα, πού σήμερα μεσουρανοῦν καί αὔριο ξεχνιοῦνται. Εἰδωλα, πού γιά μιά μέρα σκάζουν σάν πυροτεχνήματα στό διαδίκτυο καί τήν ἄλλη μέρα ἀντικαθίστανται ἀπό καινούργια εἰδωλα, πού κι ἐκεῖνα ἔχουν τήν ἴδια τύχη. Εἶναι ἔρημες οἱ ψυ-

χές τῶν ἀνθρώπων, γιατί γύρισαν τήν πλάτη τους στόν Θεό καί χάθηκαν στά μονοπάτια τῆς ματαιότητος καί τῆς ἀνοησίας. Χωρίς Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται. Χωρίς Θεό ὅλα φθείρονται καί πεθαίνουν. Χωρίς Θεό ὅλα εἶναι ἀνερμάτιστα καί ἄδεια.

«Ἐρημός ἐστιν ὁ τόπος» τοῦ κόσμου ἀπό χαρά καί ἐλπίδα. Ἐρήμωσαν τά πρόσωπα ἀπό ἀληθινό χαμόγελο. Ἐρήμωσαν οἱ καρδιές ἀπό παρηγοριά. Ψάχνουν ἕνα λιμάνι, ἕνα στήριγμα, μιά ἀγνή ἀγκαλιά, ἕναν καλό λόγο, ἕνα εἰλικρινές βλέμμα, ἕνα ἄγγιγμα στόν ὦμο, ἕναν αὐθόρμητο ἔπαινο. Ἐρήμωσαν οἱ καρδιές ἀπό φῶς. Ἡ ἐλπίδα γιά ἕνα καλύτερο αὐριο, γιά μιά πιά ἀνθρώπινη πραγματικότητα, γιά μιά πιά ἡρεμη καί γαλήνια καθημερινότητα συνεχῶς λιγοστεύει. Οἱ ἄνθρωποι πέφτουν ἀπό δοκιμασία σέ δοκιμασία καί ἀπό πίκρα σέ πίκρα. Δέν εἶναι τόσο οἱ ἀρρώστιες, ἡ φθορά καί ὁ θάνατος πού

πικραίνουν τούς ανθρώπους. Περισσότερο σοκάρονται από τή συμπεριφορά τῶν διπλανῶν τους. Θλίβονται καί γίνονται κομμάτια από τήν προδοσία, από τήν άπατεωνιά, από τήν ύποκρισία, από τήν άδιαφορία. Γοητεύονται γρήγορα καί άπογοητεύονται σκληρά. Τόν ένα χρόνο δίνουν ὄρκους αιώνιας άγάπης καί τόν άλλο άλληλοσπαράσσονται στό γραφεΐο τοῦ δικηγόρου γιά τό διαζύγιο. Τή μιά μέρα χαρίζονται ὁ ένας στόν άλλο καί τόν επόμενο μήνα τρέχουν στήν κλινική νά ξεριζώσουν από μέσα τους τή ζωή, πού μόνοι τους καί ελεύθερα τή φύτεψαν εκεί. Ζητοῦν τήν απόλαυση, διεκδικοῦν τά δικαιώματα, αλλά σιχαίνονται τίς εϋθύνες καί άποφεύγουν τίς υποχρεώσεις. Ἔτσι έρημώνει ὁ κόσμος από χαμόγελο. Εΐναι φυσικό επόμενο, όταν χαθεΐ ἡ άρετή καί όταν εκδιωχθεΐ ὁ Θεός, νά εξαφανιστεΐ ἡ χαρά καί ἡ ελπίδα. Σέ τί μπορεί νά ελπίζει ὁ κόσμος, όταν ὅλα πλέον φθείρονται καί φτηναίνουν; Ποιά ελπίδα μπορεί

νά ανατείλει, όταν όλοι ξεγελοῦν καί ξεγελιοῦνται;

«Ἐρημός ἐστιν ὁ τόπος» λένε σήμερα οἱ μαθητές στόν Χριστό. Δέν ἔχουν ἄδικο. Φαντάζει σάν προφητικός ὁ λόγος αὐτός. Μιά ἀπέραντη ἐρημιά κυκλώνει τόν ἄνθρωπο. Ὑπάρχει, ὅμως, ἕνας τόπος πού δέν εἶναι ἔρημος, διότι ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ ἀρετή, βασιλεύει ὁ Θεός, ἡ χαρά βρίσκει τό πλήρωμά της. Εἶναι ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα στήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει ἐρημιά, δέν ὑπάρχει μοναξιά, δέν ὑπάρχει σκοτάδι. Ὅλα γεμίζουν ἀπό φῶς. Αὐτό τό φῶς ἄς κοινωνᾶμε, μ' αὐτό τό φῶς νά λουζόμαστε, μ' αὐτό νά φωτίζουμε καί τούς ἄλλους, ἔτσι ὥστε λαμπρόφοροι, ὅλοι μαζί, νά γευόμαστε τή δόξα καί τήν παρηγοριά τοῦ Χριστοῦ μας ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.